

ערב אביב*

מיידיש: מנחם פרי**

האַויר קצת קמעפֿרט,
וכנראה – עם תאומים:
כפֿורן אויז – נדמה כי חרף,
משב קליל – אביב חמים.

אַבל אַני – אַיני שװאַל,
אַני מתיר את הקפֿוטה
ורץ לי בחסדי האל,
עם קרן-אור בבץ אַרקדה.

אשכים לקום – הגג כסוף
ותבלול בחלונות;
אף בחוץ תגבהנה עוף
למרומים יונים לבנות.

דוקא כמו במראהו כאן
את ערב האביב אהב –
לבוש בסמרטוטי-ענן
תפרו בקרן של זהב.

נטיפי הקרח, כמו נרות
מדלקים באורים בהירים,
נמסים ומנטפים –
האם בוכים או מאששים?

טובה הרוח הקרה
שבה הוא בערפי יחבט,
כשמלפנים נושקות, מפנקות,
את לחיי נשיפות מתוקות.

פנה ללוח! – מה, אביב?
מה הוא סתם שם מברבר!
עזים הלואי שכה תדענה
בגנת הרבי לכרפר!

אותי מלהיב גם בדל שמיו,
נחשף רענן בטֶהֶרה,
כמו גוף צעיר תמים-חסוד
של נערה יהודית כשרה.

דע, אביב עדין לא,
ערבו של האביב בחוץ,
עוד תחטף התקררות –
בינתיים השאר רכוס.

אַני נמס, עולז מענג,
עת קרן בת־חורין תהל
לרקד ולשחק עם צל,
ומשחק באש הצל...

* נכתב מיד לאחר מה שמכונה "האביב" הפוליטי ברוסיה. (הערת המחבר)

** ראו מסה של מנחם פרי על שירו של ביאליק בעמוד 285.

כן, אהב את פריטתו
במנעדים העדינים
של אור וצל... כמו יש בזה
אלפי טעמים, אלפי חנים;

האור מחליף צבעים קצת,
כמו כלה בארוסים...
תזרח – ותכף תתבליש,
תקרן – מיד תשפיל ריסים.

הנה מאיר, הנה מחשיך
והנה יחדו זורמים
אור עם צל... כן, יש בזה
אלפי חנים, אלפי טעמים...

והנה? התשמעו?
יגנח, יחרק שם במרחק.
נוזל שם משהו, נבקע,
מכל העברים נדחק.

משהו רוגש למטה...
הנה הנה שם יגלו
איה כח שדכא וסבל
ברזל וקרח שבר יוכלו...

זרמי המים השקטים
יחדו כלם ובתנופה,
כאיש אחד, בעצה אחת,
שכם אחד יתנו דחיפה –

"הי-הופ, אחים!" – ולהשבר
הקרח העבה חיב,
זה אשר מהם הסתיר
שמים, שמש וכוכב.

ודרך הגשרים יניסו
גלים רחבים שוצפים בדרור
מחנות-מחנות שברים של קרח –
להגלותם אל ים שחר:

"לכו לכל ימי השחור!" –
ורסוקים קטן-קטן
ילוו סטירות קרות
וצליפות חמות עמן.

חמורי גלים ילקום,
יחבטו מקלות-קרנים;
אבנים אלמות יריעו,
יזמרו דגים במים...

והנה, משחרר, מאשר,
ישתפך רחב, רחוק,
ולחביבו אביב יפה
יקדים שלום בבת-שחוק...